

[Indenrigsministeren.]

I samtlige lande er overvejelserne om nedsættelse af valgretsaldere sket sideløbende med overvejelser om nedsættelse af myndighedsaldere, og jeg kan med justitsministerens tilladelse oplyse, at der på det nordiske justitsministermøde i december 1967 var enighed om at søge myndighedsaldere nedsat til 20 år i Norge, Finland og Danmark, og at det på mødet oplystes, at tilsvarende forslag var under overvejelse i Sverige.

Min forgænger som indenrigsminister gav i december 1967 i folketinget udtryk for betænkelighed ved nedsættelse af valgretsaldere til 18 år. Jeg forstår meget vel de synspunkter, der kan anføres til støtte for en valgretsaldere på 18 år, men en sådan nedsættelse må efter min opfattelse give anledning til betænkeligheder.

Overordentlig vigtigt ved vurderingen af spørgsmålet er imidlertid hensynet til opnåelsen af den størst mulige overensstemmelse mellem reglerne i de nordiske lande, et hensyn, der har spillet en fremtrædende rolle under den hidtidige behandling af spørgsmålet. Der er efter det oplyste ikke holdepunkter for at tro, at man på nuværende tidspunkt i noget af de andre nordiske lande er parat til at gå ind for en nedsættelse af valgretsaldere til 18 år. På denne baggrund vil jeg ikke finde det rigtigt, om man på nuværende tidspunkt i Danmark ville beslutte sig til at nedsætte valgretsaldere til 18 år som foreslået i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Justitsministeren (Thestrup): I tilslutning til indenrigsministerens bemærkninger vil jeg gerne fremhæve, at jeg deler den opfattelse, at valgretsaldere og myndighedsaldere bør følges ad, og jeg kan tiltræde den beslutning om at søge myndighedsaldere nedsat til 20 år, som er truffet af min forgænger som justitsminister.

Heller ikke med hensyn til myndighedsaldere er man i de andre nordiske lande indstillet på at gå ned til 18 år, og jeg behøver ikke — det har allerede indenrigsministeren gjort — at fremhæve betydningen af, at myndighedsaldere er den samme i de forskellige nordiske lande.

Jeg kan oplyse, at der på det europæiske justitsministermøde, som afholdes i London

i juni måned i år, vil ske en udveksling af synspunkter netop vedrørende spørgsmålet om myndighedsaldere, og jeg forventer herigennem at få et indtryk af, hvorledes man i de øvrige vesteuropæiske lande ser på dette spørgsmål.

Men foreløbig er det min opfattelse, at man ikke kan gå så langt som til at nedsætte myndighedsaldere til 18 år.

Ordføreren for forslagsstillerne (Sigs-gaard): Jeg vil gerne takke for den delvise imødekommelse, der lå i ministrenes indlæg. Men jeg er altså ikke tilfreds med, at man går ned til de 20 år, det fremgår jo allerede af forslaget.

I 1953 nedsattes valgretsaldere til 23 år, og i 1961 gik man videre og nedsatte den til 21 år. Jeg tror, de fleste er klar over, at vi må længere ned, og jeg har fremsat forslaget på min gruppes vegne for at give lejlighed til en drøftelse af disse spørgsmål og for at give anledning til en udvalgsbehandling.

I februar 1964 vedtog Nordisk Råd en rekommandation til regeringerne i Norden om at tage spørgsmålet om en sænkning af valgretsaldere op og samtidig overveje spørgsmålet om myndighedsaldere; meget tyder jo på, at man i vore nordiske nabolande vil standse ved de 20 år, og det vil selvfølgelig også være et fremskridt. Vi mener dog, at man lige så godt nu kan tage skridtet fuldt ud og gå ned til de 18 år, også selv om de øvrige nordiske lande foreløbig er standset ved 20 år; der skal jo dog nogen til at gå foran, hvis man forventer, at vi på et eller andet tidspunkt kommer længere ned, og det forventer jeg absolut.

Sidst folketinget behandlede et tilsvarende forslag, brugte den daværende indenrigsminister som argument imod forslaget, at der næppe var et folkekrav bag ønsket om en sænkning af valgretsaldere. Jeg vil gerne advare lidt imod en sådan tankegang. Et sådant folkekrav vil nemlig aldrig komme, men derfor kan forslaget godt være rigtigt alligevel, og det kunne jo være, at der blandt de 18—21-årige var et stærkt krav om at få valgret, og at kravet er berettiget.

Hvis folketinget finder, at forslaget er rigtigt — i parentes bemærket vil jeg gå ud fra, at der i de forskellige partier godt